

### [Madsen-Mygdal.]

egentlig først, Prisedgangen meldte sig for de Varer, det drejer sig om. Men deraf at slutte, at det hele ikke betyder saa meget, er at gaa for let hen over det.

Det ærede Medlem Hr. Fisker sagde, at Manden med de 12 Prioriteter ikke vilde give mig Ret i, hvad jeg sagde om Gælden, at den ikke betød saa meget. Det kan godt være, idet det for adskilliges Vedkommende godt kan være saaledes, at selv om de ikke har saa mange Prioriteter, saa kan de være saa store, at Resultatet bliver det samme; men jeg tror ikke, man gør ham nogen Tjeneste ved at tale om den ganske forfærdelige Gæld og den store Rentebyrde, naar man ikke kan byde ham nogen som helst Hjælp til at faa Renten ned — og det *kan* det ærede Medlem ikke —, der var ikke Antydning deraf i noget af det, det ærede Medlem sagde.

Det ærede Medlem sagde een rigtig Ting, nemlig at der vilde komme et saadant Pres paa Pengeinstitutterne, at de maatte give efter. Men dette Pres kommer ikke, som det ærede Medlem sagde, fra Regeringen og Rigsdagen, for det tror jeg ikke betyder saa meget, det kommer udefra, fra den Nød og Trang, der bliver til Stede, for Pengeinstitutterne er ikke ligefrem graadige efter at fare paa, og hvis de er det, lærer de hurtigt at moderere deres Iver i saa Henseende. Ja, de kommer under Pres, det er ganske rigtigt, og vil ogsaa komme til at give efter, men der er desværre en Grænse for, hvor langt de kan give efter, og det ved vi jo alle sammen. Hvorfor saa skjule det, naar vi taler om disse Forhold?

Saa talte det ærede Medlem ogsaa om Købekraften og det, som sætter Forbruget op. Jeg kan dertil kun sige, at det nytter heller ikke, at vi taler om Købekraften, naar vi ikke vil gaa den Vej, der skaber Købekraft, og vi skaber kun Købekraft ved, at alle Hænder i Landet kommer i Arbejde, med produktivt Arbejde, og kommer i Arbejde saa længe som muligt. Det er muligt, at Tiderne bliver fattige, saa maa der arbejdes noget længere, end der har været arbejdet før; men den modsatte Betragtning: at arbejde mindre og forlange højere Løn, den fører ikke til Beskæftigelse, den fører ikke til øget Arbejde og derfor heller ikke til øget Købekraft.

Vi er enige om — lad os ogsaa fastslaa dette til sidst —, at det, det gælder om, det er at faa Forbruget op til det mest mulige. Men jeg tror heller ikke, den danske Befolkning er utilbøjelig til at sætte Forbruget op, det har den aldrig været før, saa jeg

tror ikke, man behøver at holde mange Taler til Befolkningen om, at den skal sætte Forbruget op. Der er blot en Grænse der, og det er Indkomsten, og det ærede Medlem kan rejse rundt og tale nok saa meget om at sætte Forbruget op: Forbruget kommer ikke op, før Prisen paa Varer og Prisen paa Arbejdsydelser kommer i det rigtige Forhold til Købekraften; den Dag, de to Ting er i Overensstemmelse med hinanden, saa er Forbruget der, saa er Beskæftigelsen der, saa gaar alle Hjul rundt, og saa er der hverken Krise eller Arbejdsløshed længer, for saa er Tilpasningen fuldbyrdet.

Maa jeg saa blot til Slut sige, at naar det er blevet sagt, at det er kun Almindeligheder, jeg er kommet med, og at jeg har ikke givet Anvisning paa noget, saa er dette ikke rigtigt. Jeg har givet Anvisning paa det, der skal ske. Mine Tilhørere her i Tinget kan sige, at det er umuligt, det kan ikke ske, og jeg vil give dem Ret i, at der er mange, der vil sige: Nej, det lader sig ikke gøre. Men det er ganske ligegyldigt, hvad baade den ene og anden siger her i Tinget, og hvad jeg siger: hvis det Krav bliver stillet, som ser ud til at ville blive stillet, saa bliver vi nødt til det, og saa kommer det ogsaa, for der er noget, der hedder Selvo-pholdelsesdrift, saavel i den enkelte som i en hel Nation, og saa kommer det. Og da vil det være heldigt, om man da saa det og i Tide indrettede sig derefter. Tilpasningen kommer i Erhvervslivet og ogsaa i de offentlige Kasser, og den Regering, som vil opretholde Udgifterne, der ikke kan dækkes — og Stat og Kommune har jo ikke noget Forraad at øse af —, den kan ikke opretholde en saadan Politik, den maa bryde sammen, og det vil ogsaa ske.

Men det, jeg har spurgt efter her i Dag, det er dette, om Regeringen har set, hvorledes det ligger i saa Henseende: at Købekraften og Skatteevnen i vort Folk gaar ned med saa store Beløb, som Tilfældet er, og om Regeringen agter at foretage sig noget som helst for at tilpasse sin Politik efter disse Forhold. Men det Svar, vi har faaet her i Dag, er fuldkommen negativt. Der er nok peget paa Regeringens Vej, men hvad det er for en Vej, det tror jeg ikke, der er noget Menneske her i Tinget, der har mindste Anelse om — hvad der naturligvis ikke udelukker, at man kan tale meget smukt om det, saa meget smukkere maaske, jo mindre man ved, hvad der tales om.

Men jeg tror ikke, Regeringen kan blive ved at svare paa den Maade, som Finansministeren har svaret her i Aften, jeg tror